

צריך להתאימו למידת רגלו, ונמצא שמתירים אותו בכל יום.

וכדרכ יהודה. דרב יהודה, אחוה דרב סלא חסידא, הוה ליה ההוא זונא דסנדלי, שהיה בו קשר של אושכפי, שנעשה לקביעות. זמנין דנפיק ביה איהו, זימנין נפיק ביה בנו הינוקיה.

אתא לקמיה דאביי, אמר שאל ליה: קשר כהאי גונא — מאי?

אמר ליה אביי: חייב הטאת!

אמר ליה: השתא אי אמרת לי "פטור אבל אסור" הוה קא קשיא לי, אמאי אסור.

ואילו עתה "חייב הטאת" — קאמרת לי!?

אמר ליה אביי: מאי טעמא קא קשיא לך אפילו על איסורו מדרבנן?

אמר ליה רב יהודה: משום דביום חול נמי, זימנין נפיקנא ביה אנא, זימנין נפיק ביה ינוקא.

אמר ליה: אי הכי, כיון ששניכם משתמשים בו ובכל פעם צריך להתיר את הקשר כדי להתאימו לרגלו של כל אחד — מותר לכתחילה.

רבי ירמיה הוה קאזיל בתריה דרבי אבהו בכרמלית. איפסיק רצועה דסנדליה. ונפל הסנדל מעל רגלו ולא היה יכול לטלטלו בכרמלית.

אמר ליה רבי ירמיה לרבי אבהו: מאי נייעבד לה שאוכל לנעול את הסנדל?

אמר ליה רבי אבהו: שקול גמי לה, דחוי

שהוא ראוי למאכל בהמה, ולפיכך אינו מוקצה, וברוך עילויה.

אביי הוה קאי קמיה דרב יוסף בחצר. איפסיק ליה רצועה.

אמר ליה אביי לרב יוסף: מאי איעביד ליה?

אמר ליה רב יוסף: שבקיה, השאר את הסנדל במקום שנפל!

אמר ליה אביי: מאי שנא מדרבי ירמיה, שהתיר לו רבי אבהו לנעולו על ידי כריכתו בגמי לח?

אמר ליה רב יוסף: התם, שאירע שנפל בכרמלית לא מינטר, אינו נשמר שם. וכדי שלא תאבד מנעלו התיר לו לנעולו ברגלו על ידי קשירת גמי.

אבל הכא, שנפל הסנדל בחצר — מינטר, נשמר הוא בה, ואין צורך להתיר לתקנו ולטלטלו בצורה שכזאת.

לסנדל יש משני צידיו "תרסיות", שהוא המקום בו מתחברות רצועות הסנדל לסנדל.

כשנפסקת התרסית החיצונית ומתקנים אותה, ניכר התיקון כלפי חוץ, וגנאי הוא לנעול אותו. אך אם מחליפים את הסנדל הימני לרגל שמאל, (עיין ציור בסוף הספר) ימצא התיקון בצד הפנימי, בין שני הרגליים, ושם הוא אינו ניכר.

אמר ליה אביי: אמאי אסור לי ליטלו ביד? והא עדיין מנא הוא, שהוא מנעל הראוי עדיין לשימוש, משום דאי בעינא — הפיכנא ליה מנעל של רגל ימין למנעל של רגל שמאל, ואז הוא ראוי לתקנו בצידו הפנימי, ועדיין חשיב מנעל.